

IBAN BAZOΦ

Στο μοναστήρι της Ρίλας

Τώρα, νιώθω στο σπίτι μου. Βουνά τριγύρω
και κορυφές ορθώνονται ' ψηλά, άγρια δάση
Θροϊζουν ' νερά κρυστάλλινα, αφρισμένα, βουίζουν:
εδώ, παντού κοχλάζει η ζωή. Τρυφερή μάνα
γλυκά με νανουρίζει, η φύση, με τραγούδια,
κρατώντας με, με αγάπη, πάνω στην καρδιά της.

Τώρα, νιώθω στο σπίτι μου. Η κορφή του Ελένιν
τρυπά τον μπλε ουρανό και με καλεί κοντά της '
το Μπριτσεμπόρ, με τα έλατα και τα γιγάντια
πεύκα του, νέα μου δίνει ζωή, και, προς τον νότο,
τεράστια, η Τσάρεφ Βριχ, τη φαλακρή κορφή της
και την ανάμνηση του τσάρου ψηλά ορθώνει.

Τώρα, νιώθω στο σπίτι μου, στον δικό μου κόσμο, —
σε κόσμο προσφιλή, λαχταρισμένο. Εδώ
πιο ελεύθερα ανασαίνω, εδώ, στη Ρίλα, νιώθω

πιο καθαρός' ιερός, διαλεχτός, την ψυχή μου
γιομίζει ο κόσμος' ζωή καινούργια ορμά σαν κύμα
μέσα μου, και σκιρτώ όλος ρώμη και τραγούδια.

Τώρα, νιώθω στο σπίτι μου' τώρα δα είμαι πάλι
ποιητής, μες στην ιερή του δάσους ερημιά'
εννοώ το ερωτικό, γαλήνιο νεύμα του άλσους,
τον θρο, και των αβύσσων τους ψιθύρους, κ' ένα
με γη κι ουρανό γίνομαι, παραδομένος
σε τερπνή, μυστική συνομιλία μαζί τους.

Τώρα, νιώθω στο σπίτι μου' μες στην καρδιά 'μαι
της Ρίλας' τα δεινά, τα βάσανα, η αγωνία
του κόσμου, είναι μακριά: γι' αυτά ύψωσε ένα τείχος
τεράστιο η Ρίλα' αθώς σχεδόν, αγαθός, νιώθω,
και γεύομαι γλυκιάν ειρήνη, με τραγούδια
και προσευχές, σαν ύστερα από μακρύ αγώνα.

Τώρα, νιώθω στο σπίτι μου' μακάριος, δίπλα
στο γάργαρο, που τραγουδά, ποτάμι, επί ώρες,
διαβάζω κι ονειροπολώ, ή σαν κουρνιασμένος
αητός, πάνω απ' τα βάραθρα στέκω, κι ο νους μου
περισκοπεί το χάος, εισδύει στις οικουμένης
τα μυστικά όλα κι ως τον Κύριο φτερουγίζει.

Τώρα, νιώθω στο σπίτι μου' δεν είμαι, εδώ, ένας
περίεργος επισκέπτης' πάντα η φύση, η φύση, η
έντονη — ελευθερία, τραγούδι, ζωή - 'τανε για μένα
το πλέον απλό και το πιο μέγα ιδανικό μου.
Σέβας σε σας, νερά και βάραθρα και βράχια
κ' ελάτια υψηλά κ' ύψη: απόψεις του κυκλώπιου!

Τώρα, νιώθω στο σπίτι μου, — ένας, κ' εγώ, φθόγγος
της μελωδίας της Ρίλας. Μ' αν το φως δεν είδα
εδώ, — να 'ταν εδώ να μ' έθαβαν! Στου δάσους
το θρόισμα, κάτω απ' τ' άγρυπνο βλέμμα του Ελένιν,
τάφο να βρω στα μεγαλειώδη μέσα στέρνα
της Ρίλας, — έπους μεγαλόπρεπου της φύσης.

Ιβαν Βαζοβ

Μετάφραση: Άρης Δικταίος

(με τον έλεγχο του Stefan Getchev)

από την Ανθολογία Βουλγαρικής Ποιήσεως

Εκδόσεις Δωδώνη, 1971

ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΤΟ <http://travelling-by-literature.blogspot.gr/>